

Droom woord

“Helpt van de kinderen tussen
9 en 13 vindt zichzelf
telefoonverslaafd”

NOS Nieuws

“Een niet onaanzienlijk deel
van de cyber-misdrijven blijft
onopgehelderd”

De Tijd

“Iemand van dichtbij doden is
psychologisch bijzonder
moeilijk: een mes, bajonet,
of zelf de blote handen
gebruiken is iets heel anders
dan op een knop drukken...”

De Volkskrant

Gemiddeld zal/kan ieder mens in het leven (in België hebben vrouwen een levensverwachting bij de geboorte van 83,8 jaar en voor mannen gaat het om 79,5 jaar, terwijl dat in Nederland respectievelijk 83,2 en 80 jaar bedraagt) contacten, van langere of kortere duur, onderhouden met zo'n 540 personen. Mensen die elkaars voornaam kennen.

Daarbuiten zijn er nóg massa's mensen die op de een of andere wijze invloed op het leven van iedereen of een enkeling heeft. Denk aan de uitvinders van de gloeilamp, de auto of het internet. Vaak betreft het onbekenden die we enkel door de kranten of tv qua naam en gezicht kennen. Heel lang geleden, zoals bijvoorbeeld in de vijftiende of zestiende eeuw, kenden enkel een selecte groep mensen elkaar en ook dan vaak enkel van naam én hetgeen die persoon gepresteerd had, zoals het winnen of verliezen van een slag of een oorlog of het nemen van een of meerdere besluiten waarbij verdragen werden afgesloten. Ook vandaag de dag kan het, ondanks alle media, nog steeds zo zijn dat onbekenden van invloed zijn op ons leven. Zo ook in dit verhaal. Waarin enkelingen in staat zijn een enorme invloed op onbekenden te hebben. Of die aansluitend ook bekend of beroemd worden, komt u enkel te weten door hierna verder te lezen.

Daarnaast speelt de invloed van het gebruik, én de inhoud ervan, van smartphones een rol in dit verhaal. Mede door onderstaande citaten.

“Het lijkt erop dat de rustige momenten waarop we vroeger gewoon naar mensen zaten te kijken of zaten de dagdromen, nu gevuld worden met taken die vaak net gebaseerd zijn op de nieuwe technologie.

Sociale media kunnen mensen inspireren, motiveren of ontspannen. Maar uit dat zelfde onderzoek blijkt dat mensen ook vaak **schuld, schaamte of spijt** voelen nadat ze hun vrije tijd hebben volgestopt met online activiteiten. Dat komt omdat ze hun online tijdsbesteding als minder authentiek en waardevol beschouwen dan activiteiten in de realiteit.

Het lijkt er dus op dat mensen een wandeling of bezoek aan vrienden nog altijd als waardevoller beschouwen dan online communiceren. Misschien moeten we die smartphone wat vaker neerleggen om de recepten die we online opzoeken ook echt te kunnen bereiden?”
<https://www.mo.be/opinie/we-beseffen-niet-hoe-technologie-onze-tijd-steelt-opinie>

Net zoals de wijze waarop we in onze samenleving meer en vaker tegenover elkaar lijken te staan, dan naast of mét elkaar. Zoals in de volgende citaten en het bijbehorende artikel te lezen zijn.

“Hoogleraar Baldwin Van Gorp: ‘De stilzwijgende meerderheid hoor je vandaag niet meer’.

'Sociale media zijn gebouwd om te polariseren'

<https://www.mo.be/interview/sociale-media-zijn-gebouwd-om-te-polariseren>

'De meeste sociale kwesties zijn een complex fenomeen. De complexiteit ervan maakt het onmogelijk om ze als individu volledig te vatten. Om er toch over te kunnen nadenken, spreken en schrijven, zijn mensen daarom genoodzaakt om zich te focussen op deelaspecten, die op zich waarheidsgetrouw zijn, maar nooit de volledige "waarheid" vormen. Dat is in essentie wat een frame is.'

'Iedereen doet aan framing: politici, journalisten, wetenschappers, maar ook het middenveld.' Voor hoogleraar Baldwin Van Gorp (KU Leuven) is het belangrijkste om na te denken over welke denkkaders we gebruiken. 'Ik wil weten hoe mensen redeneren, welke denkstappen ze volgen, welke kronkels ze maken.'"

Bovendien is er steeds meer aandacht voor de verslaving die het gebruik van smartphones mee brengt: op de website <https://www.afkickkliniekwijzer.nl/smartphone-verslaving/> wordt gesproken over: "Je bent de hele tijd op je hoede of er geen nieuwe berichten binnenkomen. Je hebt de smartphone de hele tijd bij je in de buurt om, maar niets te hoeven missen. Aan rust kom je op deze manier niet toe, wat op den duur steeds meer stress met zich meebrengt. Ook is er verminderde concentratie, wat op school of op het werk voor problemen kan zorgen doordat er

enkel nog aandacht is voor de smartphone. Je hebt geen controle meer over je eigen leven, maar reageert in feite op wat anderen op het internet zetten. Dit verlies van controle over het eigen leven maakt daarnaast zeer ongelukkig, want in feite ben je op geen enkel vlak nog productief.”

In Nederland mogen middelbare scholieren vanaf 1 januari 2024 geen mobiele telefoons meer gebruiken in de klas. Ook tablets en smartwatches zijn niet meer welkom tijdens de les. Vanaf schooljaar 2024-2025 mogen kinderen op de basisschool dit ook niet meer.

Of dergelijke conclusies en zienswijzen dan tot zulke drastische maatregelen moeten leiden zoals u die vanaf de volgende pagina's kunt lezen, betwijfel ik ten zeerste en hoop en verwacht dan ook van harte dat mijn fictie, fictie blijft. En dat hetgeen door een van de hoofdpersonages als DROOM wordt gezien, nooit achterstevoren wordt gespeld en uitgevoerd.

PS

Achteraan kunt u, zoals wel vaker bij mijn verhalen, enkele links naar pagina's op het web vinden, die de realiteit bieden waarop ik me – ook bij de fictie – gebaseerd heb én een lijst van de personages.

Veel leesplezier, Kortesseem, januari 2024
Leopold Lindelauff

Proloog

Maanden geleden, ergens in het
land

Zijn gsm zoemt, terwijl hij net gedoucht en aangekleed de trap af wil lopen. Hij ziet geen nummer of naam op het gsm-scherm vermeld. Onbekend neemt hij aan. Hij twijfelt even maar neemt uiteindelijk toch op. 'Met wie spreek ik?' 'Hoi pap' zegt een vrolijke stem, die zeker niet van Quinten afkomstig is. 'Met Ramon hier, je zoon'. Nu is zelfs hij met verstomming geslagen, iets dat beslist niet vaak voorkomt. 'Uhm, sorry, met wie zeg je?' 'Met Ramon, pap. Heb je even tijd voor me? Ik sta aan de overkant van de straat'. Hij loopt naar het raam op de overloop, schuift een gordijn opzij en ziet daar inderdaad een jonge man met een pet op en een telefoon langs het hoofd vast houdend, staan. Blijkbaar heeft die de beweging van het gordijn gezien, hij zwaait namelijk terwijl die omhoog kijkt. 'Uhm' zegt hij zonder na te denken. 'Ik heb maar één vraag en ben ook echt zo weer weg'. Goh, denkt hij, wanneer heb ik die voor het laatst gezien? En hoe? 'Hoe weet jij waar ik woon?' 'Dat is niet zo moeilijk hoor. Op het internet is alles te vinden'. 'Oh?' 'En waar kom je voor? Geld?' 'Zeg pap, ik ben niet gekomen om me te laten beledigen, oké? Ik heb even jouw hulp nodig en dan ben ik er weer vandoor. Ik zal je daarna niet meer lastig vallen. Oké?' Voor hij het goed en wel beseft loopt hij de trap af en opent beneden in de hal de voordeur. 'Kom binnen' zegt hij nog door de telefoon, terwijl de jonge man de straat al over is gestoken en binnen een tel in diezelfde gang staat.

Ze geven elkaar geen hand, laat staan een knuffel. 'Hoe?' De jonge man haalt zoiets als een portefeuille uit de linker binnenzak van wat ooit

wel eens een legerjas geweest had kunnen zijn, waaruit hij een identiteitsbewijs haalt en hem overhandigt. 'Dit ben ik, Ramon Mertens'. Hij kijkt naar de foto en de jonge man en ziet duidelijk overeenkomsten. Daarna bekijkt hij de geboortedatum, die herkent hij inderdaad. Zo lang geleden alweer, denkt hij. Ze staan nog steeds in de hal. 'Kom binnen' zegt hij en geeft met zijn rechter arm aan in welke richting de jonge man kan gaan, waardoor ze in de keuken eindigen. 'Ik moet nog ontbijten' zegt hij. 'Eet je iets mee?' De jonge man schudt het hoofd. 'Koffie is genoeg' zegt hij en neemt plaats op een van de stoelen, terwijl hij de ruimte eens goed bekijkt. Allerhande hypermoderne apparaten staan her en der verspreid, van een manshoge koelkast tot een ingewikkeld uitzienend bedieningspaneel van een oven annex magnetron aan de muur boven het aanrecht. Ook het koffieapparaat ziet er professioneel uit met vele knopjes en lampje eraan en erop.

Enkele minuten later zitten ze beiden aan de keukentafel met ieder enkel een grote mok met koffie voor zich stand.

Nog geen uur later gaan vader en zoon weer uit elkaar. 'Denk eraan' zegt de jongste van de twee 'wat je me beloofd hebt? Bovendien móet dit geheim blijven'. De ander knikt en glimlacht enkel. Hij kijkt toe hoe de jonge man de straat verlaat en ziet dat die door niemand wordt gevolgd. Ook is er niemand te zien die zijn huis in de gaten houdt. Hij loopt hiervoor zelfs naar de overkant van de straat en wandelt langs de verschillende huizen, telkens kijkend of ergens

iemand achter een raam wie of wat dan ook bespioneert. Niets verdachts te zien. De ideeën die het bezoek van wat zijn zoon schijnt te zijn, teweeg hebben gebracht, borrelen intussen verder en verder. Dit kon wel eens de kans zijn waarop hij en zijn kompanen hebben gewacht. Thuis opent hij de kluis die zich in de keuken achter een geheim en onzichtbaar deurtje, verstopt achter het dure koffieapparaat, bevindt. Daar neemt hij een al vele jaren oude zaktelefoon uit en belt hij naar een van de machtigste militairen van het land. Na drie tellen hoort hij 'Groeneveld'.

Dertien dagen
later

Minder dan twee weken later heeft hij al samen met een van zijn beste vrienden vroeg in de ochtend een afspraak op een helihaven om gedurende die dag een uitgebreide opleiding te ontvangen om een helikopter te kunnen besturen. Ze leggen het uit als een snuffelstage, zodat ze er eens over na kunnen denken of dit wel of niet iets voor hen is. Aan het eind van die dag kijken ze daar tevreden op terug. Huns inziens weten ze wat ze weten moeten voor hetgeen ze gepland hebben. Voordat ze in de auto stappen om ieder terug naar hun huis te gaan, bekrachtigen ze dat met een high-five, beiden 'TO OUR FUTURE!' roepend.

Dinsdag

Schokgolf

±14:30 uur

Het zuiden van het land

De film is gedaan, de aftiteling nadert reeds het einde. Louise ziet dan ook dat de zaal op een persoon na, geheel leeg is. Ze verwacht dat die zo meteen ook wel op zal stappen. Daarop wandelt ze zo rustig en stil als mogelijk de trappen op en begint ze bij de achterste rij met te zien of daar verpakkingen of misschien zelfs kruimels achter zijn gelaten. Ze weet dat er amper toeschouwers waren tijdens deze vroege voorstelling – wie gaat er ook om één uur 's middags op een doordeweekse dag naar de bioscoop – en verwacht ook niet al te veel werk te hebben. Louise nadert de enig overgebleven toeschouwer al snel. Vreemd, denkt ze, er is niets meer te zien op het grote scherm en de grote lichten zijn al aan, waarom zit die er dan nog? In slaap gevallen misschien? Of dronken? Ze gaat toch eerst nog alle andere rijen met stoelen na voordat ze naar die ene overgebleven toeschouwer gaat. Het is nooit leuk om met slapende of dronken toeschouwers te maken te hebben. En zeker niet wanneer dat mannen zijn, zoals ook nu. Dat ziet ze zelfs van een afstand aan diens baard. Of zou ze Mike roepen en die vragen om iets te ondernemen. Ze kijkt op haar horloge. Over minder dan een half uur is de volgende voorstelling. Zou die daar misschien ook nog op wachten? Ze bekijkt de man nog eens goed van een afstand. Die heeft nog niet bewogen valt haar nu op. Dat weet ze zeker. Zou die echt zo vast slapen? Of zou er iets met

hem aan de hand zijn? Bewusteloos of misschien zelfs dood. Louise pakt haar walkietalkie en roept Mike erbij.

±14:30 uur

Het westen van het land

Nog drie haltes en dan zit de shift van Arie er eindelijk op. Het was een lange en vermoeiende dag vandaag. Het begon er al mee dat de bus die voor hem bestemd was en die hij zelf gisteren nog vol had getankt, door een van zijn collega's was genomen. Nou ja, collega. Het was niet de eerste keer dat die "collega" – Arie maakt de aanhalingstekens er zelf bij in zijn hoofd en dat telkens wanneer het over die persoon gaat – er met een andere bus vandoor ging. En telkens anderen opzadelde met niet onderhouden, gepoetste of vol getankte voertuigen. Iedereen had al bij de leiding over die "collega" geklaagd. En telkens werd begrip getoond maar nooit werd iets ondernomen. Of het werkelijk waar was, zoals geroddeld werd, dat die getrouwd was met een of ander familielid van de directie, wist Arie niet. Het leek er echter zeer op, wanneer hij zag dat er helemaal niets werd ondernomen. Maar nu, eindelijk, was het einde van zijn dienst in zicht. Een dag die, ondanks de perikelen aan het begin, weer vol van ontmoetingen met fijne mensen was geweest. Het verkeer had ook niet al te erg tegen gezeten. Al met al was Arie een tevreden mens die, ook vandaag weer, blij en tevreden was met zijn job.

Wanneer hij in zijn spiegel kijkt, hij is net opgetrokken bij de laatste halte, ziet hij dat er nog steeds iemand in de bus zit. Doordat hij nu

door het drukke verkeer van het centrum van de stad dient te laveren, kan hij die persoon er niet over aanspreken dat die de bus bij de vorige, en laatste, halte had dienen te verlaten. Dat komt nog wel, denkt Arie. Zo meteen zal het wel ergens rood worden en dan kan ik me daar om bekommeren. Het werd echter nergens meer rood en zo belandde Arie met de bus, die leeg had dienen te zijn, bij de remise waar hij de bus vol ging tanken en door de wasstraat ging rijden, voordat hij naar huis kon gaan. Hij begon, zoals iedere dag, met door de bus naar achteren te lopen om te zien of er nog ergens vuil achter was gebleven, verpakkingen of kruimels misschien, die hij nog op diende te ruimen. En zo stond hij al snel naast de persoon die nog steeds, muisstil voorover gebogen, in een van de stoelen van zijn voertuig zat. Doordat de muts van de jas over het hoofd was getrokken, kon hij niet zien wie het was die daar zit. Voorzichtig stak hij een hand naar de persoon uit. 'Hallo, zeg u bent aan het einde van de lijn gekomen en moet uitstappen'. Hierbij duwde hij voorzichtig tegen de dichtstbijzijnde schouder. Niets, geen reactie. 'Hallo!' sprak hij nu iets luider waarbij hij ook harder tegen diezelfde schouder duwde. Daarop viel de persoon voorover, op de grond, waar deze languit en onbeweeglijk bleef liggen.

±14:30 uur Het noorden van het land

'Yvette, kom je?' 'Kom eraan hoor, moment nog'. In het Woonzorgcentrum DE TWAALF APOSTELEN maken de personeelsleden van de afdeling JOHANNES zich op om met de bewoners aan de wandel te gaan. De vier bussen die hiervoor besteld zijn, staan reeds allemaal gereed voor de ingang van het huis. Deuren geopend en aluminium rijplaten gereed liggend om met rolstoelen en rollators binnen te rijden. 'Waar blijft Yvette nu toch? Zo gaat ons dat nooit lukken, verdomme'. Haar collega Paul, die al door een continu tekort aan personeel, enigszins gestrest is, zeker tijdens zo'n uitstap waarbij iedereen alle ogen de kost moet geven en ze door de directie nog meer op hun verantwoordelijkheden worden gewezen dan tijdens gewone dagen, waar die verantwoordelijkheden ook al hoog zijn, te hoog volgens Paul en velen van zijn collega's, begint ook steeds bozer te worden. 'Birgit' zegt hij 'wil je alsjeblieft eens gaan zien waar Yvette blijft?' Hier is Birgit ook niet blij mee, zij moet ook al zo veel andere taken doen en was net op weg naar een van de bewoners die op het toilet zit en waarvan ze niet mag vergeten die daar nog vanaf te halen. Met haar ogen draaiend gaat ze op weg naar de plek waar ze Yvette net nog gezien heeft.

Daar aangekomen ziet ze haar met de rug naar haar toe zitten, zodat ze op de openstaande

deur klopt, dit om te voorkomen dat ze schrikt. Haar collega blijft echter achterover geleund tegen de zitting van de stoel zitten, zonder ook maar enige beweging te maken die er op duidt dat ze haar heeft horen binnen komen. 'Hee, Yvette, is alles goed met je?' vraagt Birgit, waarbij ze door haar knieën zakt om met haar gezicht op gelijke hoogte als haar collega te komen. Ze ziet daardoor pas dat deze haar hoofd voorover gebogen heeft, dat haar ogen open gesperd zijn en dat slijm tussen haar lippen sijpelt. Als laatste ziet ze hoe de rechter hand van haar collega zwart geblakerd is, net als de ook nog gesmolten smartphone in die hand. Birgit gaat langzaam en zo voorzichtig mogelijk met een uitgestoken vinger in de richting van Yvette 's lichaam om de hartslag in haar hals te voelen. Er gebeurt niets engs wanneer ze het lichaam aanraakt en voelt ook geen enkele hartslag meer.

±14:30 uur

Het oosten van het land

Dokter Bollen heeft vandaag al vele zieken zien passeren, mannen, vrouwen en kinderen van alle leeftijden met allerhande kwalen. Het is niet voor niets dat een boek met ziekten die huisartsen in hun praktijk tegen komen zo'n vier honderd pagina's telt. Hij nadert zijn koffiepauze voordat hij nog verschillende huisbezoeken af zal gaan leggen. Zita, zijn assistente heeft hem laten weten dat een van de wachtende patiënten tot nu toe iedereen voor heeft laten gaan en nu dus als laatste aan de beurt is. Hij verwerkt eerst de gegevens van de net vertrokken patiënte, die al jaren bij hem op controle komt en dan telkens een nieuw voorschrift voor kinesitherapie van hem krijgt, om op die manier de klachten ten gevolge van Charcot-Marie-Tooth (CMT) enigszins draaglijk te houden. Telkens weer opnieuw bekijkt hij deze dame met veel respect en waardering voor de wijze waarop die met deze aandoening om gaat en haar leven een zinvolle invulling geeft, zonder om medelijden te vragen. Integendeel, zij weet de gevolgen voor haar persoon te relativëren door haar klachten als 'niets zijnde in vergelijking met anderen'. En ja, inderdaad ook hij kent anderen die zich bijvoorbeeld enkel met behulp van een rolstoel kunnen verplaatsen, terwijl zij – hoewel niet gemakkelijk – nog kan stappen en fietsen.

Dokter Bollen staat op vanachter zijn bureau en opent de deur naar de wachtkamer waar die ene patiënt inderdaad nog steeds in dezelfde stoel zit te wachten. 'Mijnheer Vreijens' zegt hij 'komt u binnen'. Hierop vindt echter geen reactie plaats. De man, een zestiger die zo af en toe wel eens graag een pintje drinkt, echter nog nooit dronken zijn praktijk heeft bezocht, toont geen enkele reactie. Dokter Bollen stapt om hem af en schudt eens aan zijn schouder. Hierdoor valt de man roerloos en zonder commentaar op de grond.

±14:30 uur
Het midden van het land

Op één na, zijn alle leerkrachten van de middelbare Sint Bavo school gereed met hetgeen ze te melden hadden en staan voor hun klas met leerlingen op het punt hen nogmaals aan het huiswerk te herinneren wanneer de bel meldt dat de lessen voor vandaag beëindigd worden, waarop de lokalen in luttele seconden leeg stromen. Behalve bij die ene leerkracht, meester Thomas. Daar blijft iedereen verbaasd en enigszins geschrokken zitten. Amper een minuut geleden hadden de leerlingen gezien hoe meester Thomas een schok had gekregen, waarop die als vanzelf op de stoel ineens was gezakt en niet meer had bewogen. Niemand durfde ook maar iets te ondernemen, zelfs de meest stoere leerlingen niet. Maar nu de bel had geklonken stonden enkelen toch langzaam en voorzichtig op en begaven deze zich, nadat ze hun schooltas in hadden gepakt, naar de gang. Enkelen van hen durfden het zelfs aan om naar de bureaus van de administratie en directie te gaan en daar te melden dat er 'iets mis is met mijnheer Thomas'.

Onderzoek

Later, in het zuiden van het land

Mike had al snel, nadat hij er zeker van was dat de man die in de bioscoopzaal achter was gebleven dood was, én ervoor gezorgd dat geen nieuwe bezoekers in deze zaal kwamen én de lokale politie ingelicht. Zijn collega's waren met die mededeling niet blij geweest, zij moesten nu iets zien te regelen om de geplande film toch door te laten gaan. De eerste bezoekers waren er al en kaartjes hadden die ook al gekocht. Alles kon terugbetaald worden, dat klopt wel, de directie had zo iets echter niet graag; 'Inefficiënt' noemde die dergelijke werkzaamheden. 'Jullie moeten geld innemen en niet uitgeven' was een veel gehanteerde term binnen hun bedrijf. En dus moesten ze iets verzinnen.

Mike en Louise hadden intussen geheel andere zaken aan hun hoofd; een dode bezoeker, hoe is zo iets mogelijk? Had die al een hartkwaal gehad of had die toch iets genomen, iets van drugs, die hem nu fataal waren geworden? En waarom net nu, tijdens hun dienst? Antwoorden op die vragen hoopten ze van de inmiddels arriverende politiemensen te ontvangen. De twee in uniform waren echter al snel klaar. Nadat die de dood hadden vast gesteld namen ze telefonisch contact op met hun collega's op kantoor, waarna binnen het half uur een stuk of tien niet geüniformeerde politieambtenaren door de bioscoopzaal zwierven. Iedere millimeter werd minutieus onderzocht, terwijl de wetsdokter, die intussen ook gearriveerd was, het overleden lichaam onderzocht. 'Elektrocutie'

sprak deze tegen inspecteur Marleen Engelen en haar collega Helena Laven. Op hun verbaasde blikken reageerde hij met een glimlach. 'Kijk' sprak hij daarbij, waarop hij hen eerst een zwart geblakerde plek links op het lichaam toonde, door het hemd van de overledene op te tillen. Aansluitend haalde hij een eveneens zwart geblakerd stuk plastic uit de binnenzak van het jasje van de overledene, zo groot ongeveer als een smartphone. 'Op de een of andere wijze is deze, uhm, ontploft of zoiets, of heeft die een heleboel stroom gegenereerd en uitgestraald. Doordat die zich vlak naast het hart van de overledene bevond, is die meteen aan die stroomstoot overleden'. 'Meteten?' vraagt Helena. De wetsdokter knikte enkel ter bevestiging. 'Overleden aan zijn smartphone?' Weer knikt de arts.

Al snel daarna zijn beide inspecteurs terug op kantoor, waar ze hun leidinggevende, commissaris Berrit Schins, bij praten. 'Een ontplofte smartphone?' 'Zoiets, ja'. 'En dat kan zo maar?' Niemand die het antwoord daarop weet, voorlopig toch niet. 'Zoek dat uit' zegt Schins 'we kunnen het niet hebben dat onze telefoons zo maar ineens beginnen te ontploffen'.

Later, in het westen van het land

De schrik zit er bij Arie nog steeds goed in. In plaats van meteen hulp te halen, was hij op zijn knieën naast de persoon op de vloer van de bus gaan zitten en had hij die minutenlang eerste hulp gegeven door deze zowel mond-op-mond te beademen als hartmassage te geven. Hij had niet op willen geven. Pas toen hij daar zelf doodop door was en bemerkte dat de persoon geen aanstalten maakte zelfstandig te ademen, stopte hij daarmee. Minutenlang zat hij ernaast op de vloer, verslagen en zich schuldig voelend aan haar dood. Pas uren later, toen hij via via vernam dat de vrouw, Jeanine Janssens, reeds dood was toen hij de eerste hulp begon, pas toen kon hij dat van zich af zetten, wetend dat haar dood niet zijn schuld was geweest. 'Nee, zeer zeker niet' had een van inspecteurs van politie die ter plekke waren geweest, dagen later tegen hem gezegd. 'Daar is iemand anders voor verantwoordelijk. Wie weten we nog niet, maar zodra we die kennen, zal ik het U laten weten'. Arie had enkel geknikt. Hij hoefde dat niet perse te weten, wat had hij daar aan als hij dat wist? Zou hij die gaan opzoeken in de gevangenis of zo of zou hij die iets aandoen? Waarom zou hij? Nee, hij hoefde hier verder niets meer mee te maken te hebben. Dat was echter buiten de media van vandaag de dag gerekend, iets dat Arie al snel zou ervaren.

Die zelfde inspecteur, Peter Paes en diens collega, Jeroen Schellekens, hadden van de wetsdokter vernomen dat deze pas na een

uitgebreide autopsie iets over de doodsoorzaak kon zeggen. 'Ik zie zo van buitenaf geen tekenen van welke invloeden dan ook die tot haar dood geleid kunnen hebben' had hij op de plaats delict geconcludeerd. En ook zijn eerste indrukken wanneer hij het lichaam bekeek dat naakt op zijn onderzoekstafel had gelegen, hadden hem geheel geen aanknopingspunten geboden. Niets, maar dan ook helemaal niets. Pas nadat hij het lichaam had geopend zag hij op één plek zoiets als een brandwond. Deze was echter in het geheel niet verklaarbaar. En ook de eerste resultaten van allerhande bloedonderzoeken boden vooralsnog geen antwoord op de doodsoorzaak. Pas na telefonisch overleg met een collega, Joris Schols, die de wetsdokter, Hans Bergmans, reeds sinds de middelbare school kent en waar hij nog steeds verliefd op is, besloot hij diens advies voor verschillende niet standaard onderzoeken, uit te laten voeren. En de resultaten daarvan gaven indicaties die op een overdosis aan stroom duiden. 'Vreemd, vreemd, zeer vreemd' had zijn assistent hem horen mompelen, terwijl hij de resultaten op de overzichten las.

Toen dokter Bergmans dat aan de medewerkers van politie liet weten, zijn die meteen op zoek gegaan naar opnames gemaakt door de in de bus aanwezige camera's. Ze hadden geluk, er waren camera's in die betreffende bus, een van de nieuwste exemplaren, die camera's hadden ook nog gefunctioneerd én de reiziger, Jeanine Janssens, had in het centrale middelpunt van de opnames gezeten. 'Mevrouw Janssens, zes-en-

dertig jaar, echtgenote van Karel Miedema, acht-en-dertig, waarmee ze twee dochters op de wereld heeft geplaatst. Josje van twaalf en Emma van tien. Die zijn nu dus respectievelijk weduwnaar en halve wezen'. Aldus inspecteur Peter Paes wanneer die zijn collega's inlichtte. Collega's die zouden gaan helpen bij het oplossen van de dood van deze vrouw.

Later, in het noorden van het land

Yvette zit nog steeds in de stoel, enigszins voorover gebogen, wanneer een wetsdokter en enkele politiemedewerkers zich over haar heen buigen. De zwart geblakerd smartphone in haar, tevens, zwart geblakerde hand, is intussen al meermaals door een van de forensisch onderzoekers gefotografeerd. 'Nooit gezien, dit' zegt commissaris Putz. 'Ik ook niet, Sjarel' zegt diens collega, inspecteur Simon de Witt 'ik ook niet'. 'Enig idee?' 'Hoe dit kan?' De twee werken al vele jaren samen op hetzelfde kantoor, in hetzelfde stadsdeel, aan dezelfde zaken. Ze nemen zelfs op dezelfde momenten vakantie. Dit om te voorkomen dat ze met iemand anders zouden moeten samen werken. Enkel wanneer een van hen ziek is, zou dat kunnen leiden tot een dergelijke afwijkende samenwerking. Ook daar houden hun leidinggevenden echter rekening mee en laten hen dan, indien dat tenminste mogelijk is, alleen aan de slag bij onderzoeken. Nu worden ze echter, in een Woonzorgcentrum nog wel, geconfronteerd met iets dat zelfs zij in al die jaren nog niet eerder hebben gezien. 'Hoe kan een smartphone smelten?' was de eerste vraag geweest die Putz aan een van hun assistenten had gesteld. Deze had om te beginnen zijn schouders opgetrokken waarna die meteen aan zijn computer op zoek was gegaan naar antwoorden, terwijl een ander meteen met een "goede kennis uit die wereld" belde. 'Nee, geen oortjes' hoorde Putz die

assistent tijdens dat gesprek zeggen. Na afloop van dat gesprek vertelde deze dat het al eens is voorgekomen dat iemand geëlectrocuteerd werd door een smartphone, wanneer die persoon oortjes in had én de telefoon op werd geladen. 'Maar zo, zonder dat alles, nee' had die afgesloten. Ook de meest gebruikte zoekmachine op het internet had niets opgeleverd, waarna beide assistenten in nationale databanken naar meer info over dat onderwerp op zoek gingen.

Later, in het oosten van het land

Zoiets is dokter Bollen nog nooit overkomen, een overleden patiënt en dan ook nog in de wachtkamer van zijn praktijk. Hoe is dat mogelijk? De heer Vreijens mocht dan wel de zestig al gepasseerd zijn en graag zo af en toe een pintje drinken, dan nog was dit een geheel onverklaarbare dood. Hij had dan ook meteen zowel de ambulance als de politie gebeld. Dit moest uitgezocht worden. Zijn assistente, Zita, liet hij zo veel als mogelijk patiënten die hij thuis zou bezoeken opbellen met de mededeling dat hij later zou komen. In het geval dat de klachten daarvoor te ernstig waren, kon ze naar een van zijn, intussen gepensioneerde, naaste vrienden én tevens huisarts, bellen om daar eens langs te gaan. En in de allerergste gevallen zou Zita één één twee bellen.

De ambulancemedewerkers konden enkel, net als dokter Bollen zelf, de dood vast stellen bij mijnheer Vreijens die, op verzoek van de politie, nog steeds op de grond lag, waarna ze zich verder repton naar een volgende noodoproep in de hoop daar wel nog een leven te kunnen redden. De wijze waarop deze man overleden is, blijkt niet meteen duidelijk te zijn voor politie en forensisch medewerkers. Ook de wetsdokter blijft in het ongewisse hierover. Er zijn geen tekenen van geweld van buitenaf. 'Hartinfarct?' vraagt een van de politiemedewerkers in uniform. 'Kan' antwoordt Bollen, terwijl de wetsdokter zwigend toe kijkt hoe het lichaam uiteindelijk dan toch op een brancard gelegd

wordt. 'Mag ik?' vraagt die aan de twee personen die daarvoor verantwoordelijk zijn. Deze kijken naar elkaar waarna hun ogen op zoek gaan naar een leidinggevende. Wanneer ze die niet vinden, trekken beiden hun schouders op en zet wetsdokter Willem Aerts enkele stappen om bij het lichaam te geraken. Hij tilt diens jas op, trekt een trui omhoog en een deel van de broek omlaag. Tijdens dit alles schudt Aerts het hoofd. Wanneer hij de trui iets verder omhoog trekt, zegt hij 'Aha' en buigt hij iets voorover, waarbij hij een bril uit de rechter zak van zijn jas haalt en deze kort voor zijn ogen houdt. 'En?' vraagt een van de agenten. 'Mmm' is het enige dat die als antwoord krijgt.

Later, in het midden van het land

'Veel beter dan deze maken ze ze niet meer' aldus directeur De Rijcke tegen een van de agenten. 'Nooit problemen, nooit zeuren én geliefd bij de leerlingen'. De Rijcke zucht eens diep en mompelt terwijl hij weg wandelt 'Waar haal ik zo eentje nog vandaan?' De agent schudt het hoofd en vraagt zich af of die directeur ook nog enig gevoel voor de overleden mens en diens nabestaanden heeft. 'Stress' zegt zijn collega, die zoals zo vaak zijn gedachten weer eens lijkt te hebben gelezen. 'Dat medegevoel komt nog wel. Lijkt me echt een van de moeilijkste beroepen van deze tijd, schooldirecteur'. Beiden knikken zwijgend.

'Mijnheer Thomas, zegt u'. Mevrouw Bellen knikt. 'Is dat de achternaam of de voornaam?' Inspecteur Gors ziet de vrouw tegenover haar nadenken. 'Goh' zegt deze 'weet u dat ik dat niet weet. Erg hè?' Gors trekt haar schouders op. 'Niet per se, nee. Wanneer jullie elkaar altijd zo aanspraken, waarom zou je dat dan weten'. Mevrouw Bellen knikt weer. 'Ik ben voor iedereen juffrouw Iris en dan weet je al gauw dat dat een voornaam is, maar bij Thomas. Oh, wat erg'. De vrouw slaat een hand voor haar mond en draait weg van de inspecteur, die daarop naar een volgende leerkracht, naar ze aanneemt, toe stapt.

De ouders van de betrokken leerlingen zijn intussen middels een digitaal medium zo veel als mogelijk op de hoogte gesteld van wat gebeurd

is. Hetgeen dan weer tot een enorm aantal telefonische oproepen heeft geleid. Waarvoor directeur De Rijcke medewerksters moet laten overwerken en zelfs nog enkele op heeft getrommeld om hun collega's bij te staan.

'Enig idee?' vraagt inspecteur Frits Bloemen aan dokter Vanderzande, die namens Justitie het lichaam onderzocht heeft. Deze schudt haar hoofd. 'Nee, absoluut niet. Dat zal ik pas na de autopsie kunnen zeggen'.

Ergens

'En? Is er iets bekend? Iets te lezen over, uhm, je weet wel?' De persoon tegenover hem schudt het hoofd. 'Niets?' Weer ziet hij enkel hoofdschudden. 'Helemaal niets? Dat kan toch niet?' Nu worden schouders opgetrokken. Het is volgens Ramon zinloos om daar nog woorden aan toe te voegen. 'Ga aan de kant, ik zoek zelf wel'. Ramon verlaat de stoel voor de tafel waarop drie schermen staan en maakt zo plaats voor zijn vriend, Serge. Die meteen gehaast begint te zoeken. Ook deze constateert na een kwartier van intens zoeken dat geen enkele website ook maar iets van nieuws heeft geplaatst over doden door ontplofte smartphones. 'Dat doen ze bewust, die klootzakken' schreeuwt Serge bijna. 'Pssst' sist Ramon. 'Moet iedereen je horen? Wil je alles voor ons verpesten?' Serge is intussen uit die stoel gesprongen en ijsbeert door de kleine kelderruimte waar ze hun computercentrum in hebben gericht. Een centrum voorzien van vijf computers met een grote werkkracht die hun resultaten op de drie schermen tonen en waarmee ze onder andere een digitale verbinding hebben met een of ander – formeel niet bestaand overheidsapparaat – waarvan verschillende her en der op geheime plekken in het land verspreid staan. Plekken die zijn vader hem bekend gemaakt heeft tijdens het korte en onverwachte bezoek dat hij hem destijds heeft gebracht. Dat apparaat is, naast de doeleinden waar het daadwerkelijk ooit voor gemaakt is, in

staat om een elektromagnetische puls naar smartphones te versturen, die daardoor een enorme spanning uitstralen. Het gevolg daarvan is een dusdanig enorme stroomstoot dat die tot de dood van de drager ervan zal leiden. Ook zal de telefoon zelf in veel gevallen volledig smelten, vernietigd worden, waardoor onderzoek naar de redenen en oorzaken fors bemoeilijkt zal worden.

In het midden van het land

Slechts enkele leerlingen hebben, voordat ze het schoolterrein verlieten, iets vernomen over wat in hun klas met mijnheer Thomas was gebeurd. Zoals wel vaker, bleven ze bij de fietsenstalling nog wat napraten – ook over het vreemde gedrag ineens van die mijnheer Thomas – toen ze ineens zowel een ambulance als politieauto's het schoolterrein zagen op komen rijden. Ze maakten zich zo onzichtbaar als maar mogelijk was en konden, verstopt achter enkele struiken, horen hoe geüniformeerde agenten over het overlijden van hun leerkracht spraken. Ze hadden zijn gedrag, daar zo stil voor zich uit starend, wel vreemd gevonden, maar dood, nee dat hadden ze niet gedacht of verwacht. De vier, drie meisjes en een jongen, begonnen daarop te fantaseren over hoe zoiets mogelijk was en dachten daarbij aan een laser die van veraf en in stilte een dodelijke wond had toegebracht of een drankje dat mijnheer Thomas voor de les al had gedronken en dat hem langzaam aan doodde. Een andere mogelijkheid was een geluid dat enkel mijnheer Thomas kon horen en dat zijn hersenen zwaar beschadigde en tot de dood zou leiden. Toen ze een laatste mogelijkheid wilden formuleren, hoorden ze een man en een vrouw, beiden droegen een batch van de politie, praten over een ontplofte telefoon. 'Ja' zei een van de vier 'dát zou ook nog kunnen'. Uiteindelijk gingen ze allen, ieder in een andere windrichting, naar huis en werd er geen enkel woord nog over gerept. Ook thuis

niet waar enkel op de vraag "En? Hoe was 't op school?" geantwoord werd met 'goe' waarna de eigen kamer werd opgezocht.

De inspecteurs Hannah Gors en Frits Bloemen bleven de justitiearts met vragen bestoken over de dood van de leerkracht op de Sint Bavo school. Pas rond de klok van zevenen 's avonds spraken ze elkaar alle drie weer. Hiervoor zaten ze aan de vergadertafel van commissaris Julia Jetten, die ook haar avondlijke privé tijd hiervoor opofferde. Het was namelijk niet te doen gebruikelijk dat in hun regio mensen zo maar dood gingen, misschien wel vermoord waren. En dan ook nog op een middelbare school, tijdens de lesuren. 'Stroom of beter gezegd spanning, elektrische spanning bedoel ik dan, geen spanning als in stress' aldus dokter Marleen Vanderzande. 'Spanning?' herhaalt commissaris Jetten. 'Hoe moet ik me dat dan voorstellen?' 'Goede vraag, Julia. Dat weet ik namelijk ook niet. Jullie' dokter Vanderzande kijkt nu naar de twee inspecteurs 'teams hebben niets van draden onder de tafel van de leerkracht gevonden, naar ik aanneem?' De twee knikken. 'Klopt' zegt Frits Bloemen 'dat hebben ze niet'. 'Alles in en op het lichaam' gaat de arts verder 'geeft indicaties dat er een enorme spanning doorheen is gegaan. Brandwonden her en der, blauwe plekken, noem maar op. Maar hoe die spanning daar is gekomen? Geen idee, dat zal ik toch echt aan jullie over moeten laten'. Frits Bloemen, een van de inspecteurs kijkt naar zijn collega en zegt 'Zijn telefoon'. Die collega, Hannah Gors, toont een toch enigszins verstoorde blik. 'Hoe dan?

Hoe kan zo een klein apparaat zo veel stroom leveren?' 'Spanning geen stroom' onderbreekt dokter Vanderzande haar. 'Je hebt niet veel stroom nodig om een forse spanning te bereiken' zegt commissaris Jetten. 'Dat vertelde me een van de laboranten zo net nog. Die had op jullie verzoek' ze knikt naar de beide inspecteurs 'daar onderzoek naar gedaan. Klopt dat?' Beiden knikken. 'Dan is de vraag' begint inspecteur Gors 'of zoiets door kortsluiting kan gebeuren of dat zoiets bewust door iemand anders gestuurd kan worden. Toch?' Iedereen knikt en doet er het zwijgen toe.

Ergens

'Zullen we dan nog eens?' vraagt Serge. 'Geduld, mijn beste, geduld. Je weet wat we af hebben gesproken?' 'En jij weet hoe ik daar over denk'. Ramon knikt bevestigend. Inderdaad, dat weet hij zeer zeker nog dat Serge het er niet mee eens was, maar niet anders kon dan instemmen. Het is tenslotte Ramon die het idee kon uitwerken tot iets dat ze daadwerkelijk konden uitvoeren. Zonder die hulp zou het idee van Serge een idee zijn gebleven.

Een jaar of drie, misschien vier dat kan ook, spraken ze er al over hoe ze allebei zo moe werden van al die onzin op het internet én de nogal vermoeiende inbreng daarbij van smartphones. Iedereen werd altijd en overal maar gestoord door het gepiep en getril van oftewel hun eigen apparaat of dat van anderen. Zou het nu nog zo zijn dat daar iets echt intelligents op verscheen of gestuurd werd, dan zou dat te accepteren kunnen zijn. Het was, volgens de twee, echter alleen maar rotzooi, shit en onzin waarmee ze lastig werden gevallen. Ook zagen ze steeds meer en steeds vaker hoe iedereen, van zeer jong tot oud, hun blik op dat kleine schermje richtte, alsof de Messias daarop tot hen sprak. 'We hebben verdomme de mooiste en grootste bioscoopschermen in de buurt en toch kijkt iedereen thuis, hangend in een zetel of liggend op bed naar zo'n klein kutschermje. In wat voor wereld leven we nog?' hadden ze allebei al vaker tegen elkaar en ook wel eens tegen anderen gezegd. Die